

Cha robh fios agam có an taobh a sheallainn. “Uill, mata,” arsa mise ‘s mi ga mo shocrachadh fhéin air an t-seòrsa cathair air an robh mi “carson nach d’thubhairt cuideigin sin an toiseach? Nam bruidhneadh daoine Gàidhlig an athraichean gheibheamaid air adhart na b’fheàrr.”

Chaidh cùisean gu dòigheil an déidh sin, agus nach ann a thubhairt bean a’ mhinistir gum bu chòir dhoibh mise a chur air ceann stàile Chinn Loch. Thagh mi Curstaidh Alasdair agus nighean a’ bhancair gu bhith còmhla rium, ‘s mi ràdha rium fhéin gum biodh treis mus fhaighinn cothrom òrdanan a thoirt do’n dearbh dhithis a rithist.

An uair a bha’n gnothuich seachad, thainig am ministir fhéin a steach ‘s chaidh cupa tea a riarachadh. (Bha mise a’ feitheamh feuch an deanadh am ministir facal altachaidh, ach feuchadh sibhse an do rinn. Cha chreid mi nach robh an t-acras ga tholladh.) Ach co-dhiùbh, fhuair mise mo chupa—’s b’e sin an tea! Bha i cho lag ‘s gum faicinn màs a’ chupa roimpe gus an deachaidh am bainne innte. An uairsin nach ann a fhuair mi trais de rud air an robh ‘marang’ aca—rud gun tlachd a spreadh mar gum biodh bomb air feadh mo chòta Sàbaid cho luath ‘s a dh’fheuch mi ri greim a thoirt as. An déidh sin, fhuair mi briosgaid ginger a tha ann am pòcaid mo chòta fhathast—chan fhaighinn-sa na fìaclan fuadainn roimpe no taing air a shon. Ach tha mi a’ dol air dheireadh air mo sheanchas

Aig deireadh na seachduinn chuir mi fhéin tulagram gu Curstaidh Alasdair ‘s gu nighean a’ bhancair ‘gan iarraidh gu coinneamh aig meadhon na h-ath sheachduinn. Bha mi a’ smaoineachadh gun robh cho math dhomh m’àite a chumail fhad ‘s a bha mi ann!

Thàinig iad, ma tha, ‘s thug mi dhoibh cupa tea ris am b’fhiach cupa tea a ràdha, agus sgonn math de dh’aran coirce ‘s de ghruth. Chòrd e glan ri Curstaidh ach thug e brùchdail uamhasach air nighean a’ bhancair—an truaghan cha chreid mi nach ann a bhios i a’ cur a bhidh seachad oirre fhéin air eagal gum fàs i cho tiugh ri màthair.

Chuir sinn air dòigh, ma tha, gun deanamaid cruinneachadh de na gheibheamaid anns a’ bhaile, agus gun cuireamaid fhéin rud-egin an urra, ris na bh’ann. Dh’aontaich sinn nach innseadh an dara té do’n t-éile dé a bh’aice gus an coinnicheadh anns an tigh againne air an fheasgar roimh’n bhas-àr.

Ach mar a rinn am mì-fhortan, nach ann a thòisich air Alasdair agam-sa an oidhche sin fhéin le niosgaid, agus fad dheich latha cha shuidheadh ‘s cha sheasadh e. Thainig ormsa an rùsgadh a dheanamh latha na fainge—a’ bhó a thoirt chun an tairbh, là eile, agus eadar sin ‘s cho dripeil ‘s a bha mi ri pìos clò mu choinneamh tighinn a’ Chillarny, nach ann a chaidh am bas-àr gu tur air dhì-chuimhn’ orm.

Feasgar a bha’n sud, ma tha, nach ann a thàinig gnogadh chun an doruis. Bha e suas ri aon uair deug, ‘s bha mi fhéin dìreach a’ cur coinnean ris an lampaidh ach am bu léir do Alasdair na leabhaichean a ghabhail. An uair a dh’fhosgail mi’n doruis, có a bha romham ach Curstaidh Alasdair ‘s nighean a’ bhancair agus eallach an droma air an dithis aca. Theab sgogadh orm leis an tàmailt, ach cha